

Fogedforbud til at være virksomt. Det er en megen vanskelig Materie, som ikke lader sig saadan løse til, det Spørgsmaal, hvad en Politimester der kan gøre. Der kan være fattigste Hindringer til Stede, og der kan være juridiske Hindringer til Stede, og i begge Henseender maa han virkelig træffe Afgørelsen paa sit Ansvar, om han tror at kunne komme ud over den. — Jeg skal endnu blot for Kuriositetens Skyld nævne saadanne Forbud som f. Eks. gaa ud paa at hindre, at en Mand lader noget publicere ved Trykken om en andens huslige Forhold. Skulde det da kunne forlanges, at Politiet skulde have Betjente staaende i Trykkeriet og se ethvert Manuskript, inden det blev lagt i Pressen, og hvis noget saa viste sig at handle om den Mand's personlige Forhold, standse det, inden det blev trykt. Nej, saa let komme vi ikke fra den Sag.

Jeg vil endnu blot sige for at sammenfatte min Opfattelse og gøre opmærksom paa, hvad det egentlig er, der stiller mig og den ærede Forespørger — det er ikke saa meget, thi jeg er enig med den ærede Forespørger i, at man kan gaa til Domstolene, men jeg siger kunbagefter. Det er det. Men derimod kan man ikke ved Fogedforbud hindre Administrationen i at handle, saa alle Deklamationer angaaende det forfærdelige i, at Domstolene skulde tilfidesættes, og at Borgerne ikke kunne søge Værn hos Domstolene og slikt, rammer for saa vidt slet ikke mig. Som sagt selve Sagens egentlige Kærne skal jeg ikke komme videre ind paa, jeg tror dels at have udtalt mig tilstrækkelig derom tidligere, og dels slutter jeg mig ganske til, hvad den ærede sidste Taler htrede, og som forekommer mig ogsaa at være afgørende i den Henseende.

Roch: Jeg skal ikke forlænge denne Debat og navnlig ikke komme ind paa selve Spørgsmaalet, men kun bemærke, at den ærede Forespørgers Foredrag i Dag ikke har forandret min Opfattelse af Sagen. Jeg har begæret Ordet for at svare paa et Par personlige Bemærkninger, som det ærede Medlem rettede til mig. Det ærede Medlem talte i høje Toner om, at man ikke her skulde indføre en mindre passende Tone i Diskussionen, og det ærede Medlem kunde vistnok derfor gerne have undgaaet at rette et Par Bemærkninger til mig, som ikke syntes at være ganske passende. Det ærede Medlem udtalte, at jeg kun var et Ekko af den ærede Minister. Det er det ærede Medlem aldeles uberettiget til at udtale. Jeg har fremstillet min Overbevisning angaaende Sagen, og dertil er jeg berettiget. Jeg kunde med lige

faa megen Løje — men jeg gør det ikke — sigte det ærede Medlem for at være Ekko af Stemninger og Ansuelser uden for denne Sal. Naar det ærede Medlem sagde, at han ansaa det for haabløst, at docere Sura for mig, svarer jeg det ærede Medlem, at jeg behøver ikke at faa doceret Sura, og allermindst vil jeg søge det hos det ærede Medlem efter de Præstationer, vi have hørt af ham i Gaar og i Dag.

Rump: Jeg har bedt om Ordet for en kort Bemærkning for at tage en Reservation over for den ærede Forespørger i samme Retning, som jeg har gjort ved tidligere Besligheder og sikkert ogsaa oftere vil komme til at gøre i Fremtiden. Som bekendt har den ærede Forespørger den Bane, at han haler og trækker i sine Modstanderes Udtalelser og citerer dem paa en anden Maade, end de ere sagte, saaledes at de passe i hans Kram, for at faa sagt det, han vil. Det har han gjort flere Gange lige over for mig, og det har han gjort i Dag, og det er det, jeg protesterer mod. Den ærede Forespørger havde Brug for at lægge mig i Munden, at jeg havde sagt, at Politimesteren skulde sentere over Gylldigheden af Fogdens Dekret. Nej, det har jeg ikke sagt, men jeg har sagt, at han skulde sentere over Betingelserne for sin egen Handeln efter Dekretet. Det har jeg sagt. Andet kunde det ikke falde mig ind at sige.

Formanden: Det ærede Medlem tilføjede naturligtvis ikke at udtale, at det ærede 4de Medlem for 1ste Kredts (Det. Hansen) forsætlig citerede sine Modstanderes Udtalelser galt.

Rump: Nej, en tilbømt Maade at citere urigtig paa.

Ministeren for offentlige Arbejder (Singerlev): Jeg indstod før en Afbrudelse over for den ærede Forespørger, da han omtalte Ekspropriationsspørgsmaalet, idet jeg gentog det samme, som jeg sagde i Gaar, at det var ligegyldigt, om det var en Statsbanedirektør, der eksproprierede, eller det var en Privatbanedirektør. Det ærede Medlem var noget forundret over, at det havde Justitsministeren og jeg været enige om. Det skulde det ærede Medlem ikke forundre sig over, hvis han erindrede, hvad jeg udtalte i Gaar og hvad jeg skal gentage i Dag, at de Herrer, der bygge Jærnbaner, intet have med Ekspropriationen at gøre; de have intet Ansvar hverken for dens Rekvistion eller Gennemførelse. Ministeren er den eneste,